

Zavarovalnica jadranska

ali

Riunione adriatica di sicurtà.

V 28. in 29. listu letošnjih „Novic“ smo povedali, da tudi življenje človeško se dá zavarovati, in smo razložili, kako se to zgodi, in kako koristna je ta naprava za vsacega človeka. V današnjem „oglasniku“ se bere razglas take zavarovalnice, ki je pod gori omenjenim imenom v Terstu in ima svoje opravnike po vsih deželah našega cesarstva. — Pri ti priliki povzamemo iz bukvic, v katerih je osnova (Plan) te asekuracije natanko popisana, sledeče izglede, da bo vsak, ki se želi v to zavarovalnico človeškega življenja zapisati, njeno napravo bolje zapopadel. Vse natanko pa se zvê pri opravnikih, ki jemljejo zapise v to asekuracijo.

Postavimo: 40 let star oče hoče svoji ženi ali svojim otrokom 5000 fl. po svoji smerti zapustiti. Kaj ima tak storiti? On se zapiše v to asekuracijo in plačuje v njo vsako leto po 149 fl. 30 krajc., dokler živi. Kadar koli umerje, dobé žena ali otroci njegovi 5000 fl., in če umerje oče tudi prvo leto, se jim plača zagotavljenih 5000 fl., čeravno je on še le 149 fl. in 30 krajc. vplačal. Če pa jim hoče oče ta znesek od 5000 fl. še s tistim deležem poverh pomnožiti, ki pride celi asekuraciji na dobiček, to je, če hoče biti tako rekoč deležnik asekuracijskega dobička, pa plača na leto 162 fl. 30 krajc.

Ali postavimo: Jez imam pri kakem človeku, ki je 56 let star, na dolgu 5000 fl. terjati, ktere ga pa ta, čeravno pošten človek na nobeno vižo ne more pred 5 leti plačati. Jez se bojim, da bi mi dolžnik v tem času ne umerl, in bi potem pri njem ne zgubil tega dnarja. Te nevarnosti se lahko rešim, ako življenje dolžnika, z njegovim dovoljenjem, 6500 fl. (z dotičnimi činži vred) za 5 let zavarujem in zato vsako leto 248 fl. 18 krajc. v asekuracijo plačujem. Če bi utegnil dolžnik pred umreti, mi bo asekuracija plačala 6500 fl.

Ali: 30 let star sin, ki sicer nobenega premoženja nima kakor to, kar si z delom zasluži, ima 60 let staro mater preživiti. Strah ga je, ako pomisli, če bi ga smert vzela, da bi mogla potem njegova revna mati lakoto terpeti. To nadlogo odverniti, ji zagotovi 500 fl. na leto, če bi utegnila ona dalje živeti kakor on, in plačuje zato vsako leto 51 fl. 30 kr. v asekuracijo do smerti svoje ali njene.

Še na več viž se zamorejo zavarovanja opravljati, ktere se iz posebnih bukvic zvedó, ki jih je dala ta družba na svetlo.

Kar pa ti družbi prednost daje pred družimi enacimi, je pa posebno tole:

Asekuracijsko pismo, ki ga družba zavarovancu čez zavarovani znesek podá in se polica imenuje, pa nima svoje vrednosti po smerti zavarovanca samo le za dednike (erbe) njegove, ampak že po 3 letih doseže vrednost, ki je vsako leto večja, in iz ktere zavarovanec, dokler je živ, že zamore dobiček vleči: če, postavimo, on za kupčijo ali svoje rokodelstvo dnarja potrebuje, mu ga asekuracija za majhne činže toliko, kolikor njegova polica znese, in proti temu posodi, da ji on polico zastavi. — Tudi to je posebna dobrota pri ti družbi; če kdo ne more določenih letnih plačil odrajtovati, al če dednik ne potrebuje te pripomoči, se zamore z družbo zastopiti, da mu poniža letno odrajtvalo, ali da ga popolnoma reši letnega odrajtvila in ga izpusti iz družbe potem, ko mu je vplačani dnar povernila.

Ozir po domačii.

Ogled po krajnskem Gorenskem.

(Konec.)

V Bohinj pripeljati se zamore le po cesti, ki derži od Blejskega jezera skoz osko dolino, imenovano „štenge“; priti se pa zamore od Ljubljane še po drugi bolj kratki poti, in to, akoravno je že precej zlo znana, vendar popotnikom v rajske gorenske kraje pokazati, je med drugim tudi namen mojih verstic. Menim namreč pot čez Škofjoklo, Železnike in Sorico.

Od Ljubljane po celovski cesti do Medvod pridši popotnik si zamore izbrati pot proti Škofjokli ali pot, ki derži tu pred medvodskim mostom na levo memo Preske, goričanskega Grada in Sore, — ali patisto, ki se nad medvodskim klancom pri Jeperški cerkvi tudi na levo okrene in memo Rateč skoz Godešče proti Loki peljá. Peš popotnikom svetujem bolj prvo omenjeno, ker je tista zastran mnogo vasi ob cesti veliko kratkočasniša in tud nekoliko krajša. Okolica ob ti cesti je posebno okoli Sore prav prijazna, ker se tu razprostirajo lepe polja, na desno pa se tam nad Kranjem vidijo mogočni Grintovec, takraj Save pa na prijaznem homcu deleč po Slovenskem znana romarska cerkev in božja pot sv. Jošta.

Škofjokla leži na iztoku poljanske in selške doline v prav prijetnem kraju in je precej prijazno mestice. Velikanski grad, ki se kakor krona mogočno nad mesticem dviguje, mu je poseben kinč, iz ktere se deleč okrog lepo vidi. Od Ljubljane do Škofjokle prideš peš v 4 urah.

Od Škofjokle derži pot na Železnike skoz Staroloko, in do Bukovce, kamor se od tod v 1½ uri dospê; ta pot ni posebno prijetna, ker popotniku enolični kraj po „Soteski“ nič posebnega pred oči nestavlja. Na Bukovci pa se dolina zopet razširi in je prav prijetna. Prijazne polja se razprostirajo na obadva kraja ceste; na levi in desni strani doline pa na visocih hribih stojite prijazne cerkvici sv. Miklavža in sv. Mohora, podružnice selške fare in živi priči pobožnega duha nekdanjih tukajšnjih prebivavcev. Gori v desnem kotu blišči svetli zvonik selške farne cerkve; nad tisto se dviguje hrib sv. Križa s prijazno cerkvijo na temenu, in za njo v zapadu unkraj doline dvoglavni visoki Ratitovec.

Selce, kamor se od Bukovce skoz Doljeno vas v ¾ ure pride, so prijazna vas, ki so se po pogorišču leta 1849 zlo olepsale. Nad Selcami se pri Petrovem berdu dolina nekoliko stisne, se pa v Studenskem polju, kjer se pogled proti Železnikom odprê, zopet razprosti. Skoz vasi na Studenem in Česnjicah se dospê od Selc v ¾ ure v fužinski terg Železnike, od ktere mislim drugikrat bolj obširno govoriti. — Pot od tod naprej proti Zalimlogu se vije skoz ozko dolino, ktera vendar popotniku v enih krajih prav lepe naravske ogledé pred oči stavi. Imenujem n. pr. pri gosp. Globočnikovi fužini pogled Plenšaka z Ratitovcem v zapadu, kateri pogled ima nek veliko enakost z boko kotarsko in černogorskimi gorami; tudi okolica „pri pokritem mostu“ pod Sušo se smé po pravici naravska lepota imenovati. Od Železnikov se v dobri uri dospê na Zalilog, ki na prijaznem homcu stoji. Od tod proti Sorici je pot bolj dolgočasna. V eni uri se pride k zidanemu mostu pod Počivalom ali Roštom (od „ausrasten unter dem Berge“.) Tu se zamore iti na levo tik hriba po cesti, ali po stezi naravnost gori po robu, „čez nos“, ali po stezi na desno po grapi. Po slovenski prislovisci „v sredi v zlati skledi“ svetujem naj bolj sredajo pot, ker je naj kratkejša in zastran umetne izpeljave občudevanja vredna. V dobri pol uri se zamore od mosta despeti v Sorico,